

Brooke Morgan

Smetteloo

1

Holly hield ervan om helemaal voor in de bus te zitten. De brede voorruit bood niet alleen vrij uitzicht op de weg, maar gaf haar ook een gevoel van ruimte, waardoor ze sluimerende wagenziekte in bedwang kon houden. Bovendien vond ze het leuk om te zien hoe de buschauffeur het zware portier opende en sloot. Op de route tussen Boston en Cape Cod waren die chauffeurs vrijwel altijd grote mannen, zwaar-gewichten met rauwe stemmen, die hun voertuig volkomen beheersten. Soms maakten ze grapjes of knoopten ze een praatje met haar aan. ‘De bus is mijn schip, een schip met wielen’, had een van hen ooit gezegd. ‘Ik ben een kapitein die met zijn passagiers de wegen bevaart.’ De chauffeur in kwestie was een man van in de vijftig die zeker honderdvijftig kilo woog maar zo’n weemoedige romantiek in zijn stem had toen hij dat zei, dat ze hem de bijnaam ‘de dichter’ had gegeven. Iedere keer dat ze daarna op de bus was gestapt, had ze gehoopt hem terug te zien, maar de dichter was verdwenen. Naar een andere route, een ander schip.

Ze was lekker vroeg voor de bus van half negen en ging snel voorin zitten, bij het raam. Als ze geluk had, kwam er niemand naast haar zitten en had ze de ruimte. Na haar stapten andere mensen in: een ouder echtpaar dat meteen doorliep naar achteren, een vrouw van middelbare leeftijd die twee stoelen links achter haar ging zitten, twee tienermeisjes die door het gangpad naar het midden van de bus slenterden. Doorlopen, dacht ze. Allemaal netjes doorlopen. Misschien bof ik vandaag. Maar toen ze naar buiten keek, zag ze dat er nog een flinke rij stond. De bus zou bijna helemaal vol zitten, schatte ze. Ze zou waarschijnlijk niet twee plaatsen voor zichzelf kunnen houden.

Ze zag hem niet meteen. Hij stond gebukt om zijn tas in de laadruim-

te te zetten, maar op het moment dat ze haar ogen van de rij wachten wilde afwenden, richtte hij zich op en zag ze hem. Zwijmelwaardig. Dat was de term die Anna had bedacht voor het verouderde ‘waanzinnig knap’. Gisteravond had ze nog naar een man in de bar geweest. ‘Kijk, Holly, daar zit een zwijmelwaardige! Althans, hij komt er dicht bij in de buurt. Zullen we hem aanklampen?’ Holly had gelachen en gezegd dat ze moest ophouden. Ze was echt niet bereid een volslagen vreemde aan te schieten, zeker niet in een bar. Dat was meer iets voor Anna en die deed dat ook vaak, al was Holly er gisteravond in geslaagd haar in bedwang te houden. Ze waren braaf blijven zitten, hadden hun glazen leeggedronken en waren toen een hapje gaan eten.

Hij was lang, donker, mager en gebronsd. Hij had de mouwen van zijn witte overhemd tot boven zijn ellebogen opgerold. Gladgeschoren, rechte neus, stoere kin. Hij droeg een kakibroek en instapschoenen. Geen zonnebril. Een oud horloge met een leren band. Hij keek ernstig, maar maakte evengoed een nonchalante indruk, en was zo knap dat het haar een schok van genot bezorgde. Zoals de eerste keer dat je een schitterend schilderij ziet. Hij keek voor zich uit, niet omhoog. Hij zag niet dat ze naar hem keek, dus bleef ze dat stiekem doen en opeens herinnerde ze zich hoe ze op haar zestiende, toen ze bij Friendly’s in de rij had gestaan om een ijsje te kopen, een man in de rij had gezien die als twee druppels water op Noah Wyle leek, een van de acteurs uit *ER*. Ze was naar hem blijven staren, overdonderd door zijn knappe uiterlijk. Hij was in het echt nog knapper dan op tv en toen hij zijn ijsje had gekregen en zich omdraaide, zag hij haar naar hem kijken en had ze een kop als een boei gekregen. Hij had naar haar geglimlacht en was de ijssalon uitgelopen. Later had ze gehoord dat hij in een film speelde die in Buzzards Bay werd opgenomen en had ze zich gerealiseerd dat het écht Noah Wyle was geweest. Toen ze het aan Anna had verteld, had die meteen gezegd: ‘Waarom heb je hem niet om een handtekening gevraagd? God, dat je zo’n kans hebt laten lopen!’ Maar ze vond zelf dat die vluchtige glimlach veel meer waard was dan een stukje papier.

De man gaf de chauffeur zijn kaartje en stapte in. Snel richtte Holly haar blik op de vloer, want ze voelde dat ze begon te blozen, net als toen in Friendly’s. Blozen is net zoiets als misselijk worden, dacht ze. Je kunt

het niet tegenhouden. Je kunt er niets tegen doen. Het gebeurt gewoon. Maar hij zal wel doorlopen zonder op mij te letten en als ik maar naar de vloer blijf kijken, kan er niks gebeuren.

‘Vind je het goed als ik naast je kom zitten?’

‘Natuurlijk.’ Nu moest ze wel opkijken. ‘Ja, natuurlijk vind ik dat goed. Waarom niet? Ga zitten. Ik vind het prima.’ Ze wist dat ze dom zat te wauwelen en voelde zich alsof haar hele lichaam bloosde.

‘Bedankt.’ Hij ging zitten.

Ze richtte haar blik weer op de vloer.

‘Ik weet dat er nog meer plaatsen vrij zijn, maar ik zit graag voorin,’ legde hij uit. ‘Ik hou ervan om door de voorruit te kijken.’

‘Aha.’

Hij had een Engels accent, dus was zijn stem net zo aantrekkelijk als de rest van hem. Dit was niet eerlijk. Nu moest ze een uur en een kwartier in de bus zitten met deze man naast zich, terwijl het zweet haar nu al aan alle kanten uitbrak en ze natuurlijk geen zinnig woord zou kunnen uitbrengen. Ze had niet eens een boek bij zich om zich zogenaamd in te verdiepen. De man had evenmin iets omhanden en zat er rustig bij, met zijn armen over elkaar geslagen.

Holly had nog steeds niemand ontmoet die niet zei dat hij als kind erg verlegen was geweest. Zelfs uitbundige, levenslustige mensen, zoals Anna, zeiden altijd: ‘O, maar als kind was ik reuze verlegen. Je moest eens weten!’ Waarop Holly het liefst had geantwoord: ‘Daar geloof ik niks van, want ik was zelf verlegen en ben het nog steeds en ik snap niet hoe je daar overheen kunt groeien.’

De laatste passagiers stapten in. Een vrouw met een peuter op haar arm ging pal achter Holly zitten. Ze zag er moe en gespannen uit, en zo dankbaar dat ze even kon uitblazen dat ze helemaal geen erg had in de knappe man die ze was gepasseerd. Dat heb je met kinderen, dacht Holly. Die dwingen je je te concentreren op wat echt belangrijk is – zoals op een stoel neervallen en een uurtje bevrijd zijn van de onophoudelijke eisen van het leven.

Ze voelde haar bloes eindelijk zakken toen de buschauffeur zijn plaats innam en het portier sloot. Doe alsof je Anna bent, zei ze tegen zichzelf. Zeg iets gevats, iets grappigs. Laat hem denken dat je je volkomen op je

gemak voelt. Alsof het je iedere dag overkomt dat een knappe vent naast je komt zitten en je gewoon een sprankelend gesprek met hem kunt voeren.

Ja, dag.

Ze zei geen woord.

‘Interessant. “Als” of “dat”. In mijn vraag van daarnet. Ik vroeg: “Vind je het goed *als* ik naast je kom zitten.” Terwijl ik net zo goed had kunnen zeggen: “Vind je het goed *dat* ik naast je kom zitten.” Bij “als” is het min of meer een verzoek, bij “dat” is het louter beleefdheid, omdat degene die het zegt evengoed naast je gaat zitten. Niet dat...’ Hij stakte. ‘Niet dat je naar mijn geleuter over grammatica hoeft te luisteren. Sorry. Ik ben op weg naar een sollicitatiegesprek en ben een beetje zenuwachtig.’

‘O, ik vind het juist interessant.’ Zijn nervositeit nam de hare in één klap weg. Ze waagde het hem aan te kijken. Hij had donkerblauwe ogen, dezelfde kleur als de trui die Billy had gedragen toen ze met hem had gedanst. Negatieve herinnering. Niet bij stilstaan. Naar de toekomst kijken. Ze glimlachte. Hij glimlachte terug en stak haar zijn hand toe.

‘Jack Dane.’

‘Holly Barrett.’

Een korte, stevige handdruk.

‘Mijn grootvader geeft mensen altijd zijn linkerhand. Omdat die dichter bij het hart zit, zegt hij.’

‘Zit wat in.’ Jack Dane knikte. ‘Al lijkt het me moeilijk om de hele westerse wereldbevolking daaraan te laten wennen.’

‘Ik geloof niet dat hij nog probeert iemand te bekeren. Volgens mij vindt hij het zelfs wel leuk dat het iets typerends voor hemzelf is. Waar ga je solliciteren? Of vind je dat het ongeluk brengt als je er van tevoren over praat?’

‘Ongeluk? Nee. Ik hoop tenminste van niet. Het is geen belangrijke baan. Alleen maar die van kelner in een nieuw restaurant in een kleine stad. Maar die stad ligt aan zee en ik heb altijd aan zee willen wonen.’

‘Welke stad?’

‘Shoreham.’

‘Dat meen je niet! Figs? Ga je daar solliciteren? Ik woon in Shoreham.’

‘En ik ga inderdaad bij Figs solliciteren.’

‘Figs is het eerste chique restaurant dat Shoreham ooit heeft gehad. Iedereen heeft het erover. We zijn gewend aan cafeetjes en strandtenten en Dunkin’ Donuts en pizzeria’s. Ik heb toevallig een paar dagen geleden het menu bekeken dat ze voor het raam hebben gehangen. Erg volwassen, moet ik zeggen.’

‘Erg volwassen?’ Jack Dane lachte.

‘Uitermate volwassen. Exotische sauzen. Cocktails met granaatappels. Ik geloof dat er zelfs met kruiden gepaneerde zalm bij stond.’

‘In het restaurant in Boston waar ik heb gewerkt, hadden ze zalmcocktails met kruidenijsblokjes.’

‘Hoe kan dat nou? Ze denken toch niet...’ Holly zag zijn plagende grijns en begon weer te blozen. ‘O, god. Wat suf van me.’

‘Welnee. Het is inderdaad een grapje, al zie ik die lui er wel voor aan om zalmcocktails op het menu te zetten. En kruidenijsblokjes.’

‘Dat zeg je maar.’

‘Nee, hoor. Ik heb er gewerkt, dus ik kan het weten.’

‘Je komt uit Engeland, hè?’

‘Ja, maar ik heb de koningin, prins William, prins Harry en David Beckham nooit ontmoet. Daardoor ben ik voor de Amerikanen een enorme teleurstelling. Soms denk ik dat ik ofwel gewoon moet zeggen dat ik ze allemaal persoonlijk ken, of moet proberen van mijn Engelse accent af te komen. Om geen valse hoop te wekken.’

‘Hou je accent maar, want dat is juist...’

Achter hen zette de kleuter opeens een keel op. Zijn moeder zei vermoed: ‘Niet huilen, Tom.’ Maar Tom hield niet op. Hij begon juist harder te huilen en Holly hoorde dat hij met zijn beentjes tegen de stoel van Jack schopte. Jack draaide zich om, richtte zich op en keek over de rugleuning.

‘Kunt u uw kind alstublieft een beetje rustig houden?’ vroeg hij.

‘Ja, sorry. Hij is een beetje lastig omdat hij moe is,’ antwoordde de moeder. Holly hoorde dat ze geïrriteerd klonk. ‘Tom, hou op!’

Jack draaide zich weer om en zakte terug op zijn stoel.

‘Wat zei je?’ vroeg hij.

‘Dat je niet moet proberen van je accent af te komen.’

Hij trok een boos gezicht toen de beentjes aan een nieuwe aanval begonnen op de achterkant van zijn stoel.

‘Hou op, Tom. Anders word ik boos, hoor!’

Holly gluurde tussen de stoelen door en zag dat de moeder moeite deed om het wriemelende jochie in bedwang te houden, maar het kind was vastbesloten tegen de stoel te blijven schoppen. ‘Dat vindt die meneer niet prettig, Tom. Als je niet ophoudt, stop ik je thuis meteen in bed. Heb je dat goed begrepen?’

‘Die weet dus niks van opvoeden,’ mompelde Jack.

‘Ze doet haar best.’

‘Maar dat is duidelijk niet goed genoeg.’

Bonk, bonk, bonk – onvermoeibaar schopten de voetjes tegen Jacks stoel.

Jack stond op.

‘Ik ben het zat. Dat kind blijft maar schoppen. Ik ga ergens anders zitten.’

Nee, ga niet weg. Zal ik vragen of ik mee mag? Nee, dat durf ik nooit. Ik moet hier blijven zitten en hij gaat naast iemand anders zitten, hij gaat iemand anders plagen, de hele weg naar Shoreham.

‘Kom.’ Hij leunde naar voren, pakte haar hand en trok haar overeind. ‘Daarginds zijn nog twee plaatsen vrij.’

Ze liep achter hem aan door de bus zonder naar de moeder en het kind te kijken, omdat ze wist hoe opgelaten de moeder zich moest voelen. Hij gebaarde dat zij bij het raampje mocht gaan zitten, in de rij achter de tienermeisjes die haar bij het instappen waren opgevallen.

‘Zo, dat is beter.’ Hij ging naast haar zitten en ontspande zich meteen. ‘Vind je het goed als ik aan het gangpad zit?’

‘Ja, hoor.’ Ze glimlachte. ‘En daarmee zijn we terug bij “als” en “dat”. Je kon ook zeggen: Vind je het goed dat ik aan het gangpad zit.’

Het geheim van een geslaagd diner is het gespreksthem. Je moet een interessant verhaal of een goede mop hebben die je met de anderen kunt delen en waar je gasten op kunnen inhaken of terugvallen. Het voedsel is ook belangrijk, maar succes hangt af van de conversatie.

Wanneer had haar vader haar dat verteld? Ze was nog jong, elf mischien. Hij zat in zijn fauteuil met de *Boston Globe* op zijn schoot; het

was ochtend en haar moeder was in de keuken. Om een van die diners voor te bereiden? Holly kon het zich niet herinneren. Ze wist nog wel dat ze had gedacht dat ze gespreksthema's zou moeten zoeken voor als ze diners gaf. Wat gespreksthema's ook waren. Nu wist ze wat dat waren, maar ontbrak de rest van de voorwaarden. Ze had nog nooit een diner gegeven en kon zich niet voorstellen dat ze dat ooit zou doen.

‘Vertel eens iets over Shoreham.’

‘O, het is een heel leuk stadje. Een kleine stad met maar één hoofdstraat. Zoals je wel in oude films ziet. Een bank, een brandweerkazerne, een kapsalon, een kruidenier, een slijter, een café en daarmee heb je het wel gehad. Vroeger was er ook een bioscoop, maar die is allang dicht. En nu hebben we dus Figs.’

Hou op, zei ze in zichzelf. Je kletst als een kip zonder kop. Je bent er zo aan gewend alleen maar te luisteren dat je doodnervus wordt als je een vraag moet beantwoorden.

‘Nou, hij heeft dus gevraagd of ik meega, maar ik weet niet of het zeg maar een echte date is. Het is zó vaag. Daar probeer ik zeg maar achter te komen.’

Het was een van de tienermeisjes, die op een veel te harde toon sprak. Holly wachtte op het antwoord van haar vriendin, maar de eerste bleef praten.

‘Denk je? Ik zit met Teresa in de bus en die zegt dat het een date is, maar ik weet het niet, hoor, en wat houdt dat dan zeg maar in? Wat moet ik dan aantrekken?’

‘We hebben het wel getroffen.’ Jack Dane schudde zijn hoofd. ‘Van de regen in de drup.’

‘Doe niet zo achterlijk. Dat roze truitje kan echt niet meer.’

‘In de trein heb je coupés waar mobiel bellen verboden is, maar in de bus niet,’ zei Holly verontschuldigend, maar ze dacht: eigenlijk ben ik net zo erg als die meiden. Ik gedraag me net zo goed als een tiener. Toen je vroeg of ik meeding naar een andere plaats en toen je daarnet ‘we’ zei, miste mijn hart een slag.

‘Ja, oké, duidelijk. Hé, ik moet ophangen. Teresa zit met een broodje te zwaaien en ik val om van de honger. Later, hè? Ja. Oké.’

Jack Dane zakte onderuit zodat zijn hoofd op dezelfde hoogte kwam

als dat van Holly, leunde naar haar toe en fluisterde: ‘Ze gaat eten. We zijn gered.’

Zijn adem was warm, schoon, en zo puur mannelijk dat ze hem in haar longen vasthield alsof het een opwekkend middel was.

‘Wat is erger?’ fluisterde ze terug. ‘Het trappelende kind of de mobiele babbelaar?’

‘Allebei even erg. Al zou ik gewend moeten zijn aan mobiele babbeelaars. Die heb je ook in restaurants. Als je net als ik een hekel hebt aan lawaai zou je niet in een restaurant moeten gaan werken, maar dat doe ik nu eenmaal, dus zou ik eraan gewend moeten zijn. Maar zeg eens, Holly Barrett, hoe oud ben je?’

‘Drieëntwintig.’

Door hun gedempte stemmen en zachte gefluister, met hun hoofden zo dicht bij elkaar, was het net alsof ze samen in bed lagen en plannetjes aan het smeden waren, vond Holly. Ze had weliswaar nog nooit samen met een man in bed gelegen, maar zo was het vast.

‘Ik ben zesentwintig, dus ligt die tijd bij mij nog verder in het verleden. Wat voor soort tiener was jij?’ vroeg hij. ‘Had je een grote groep vriendinnen die allemaal te hard en te snel praatten?’

‘Nee, geen groep. Ik had één goede vriendin en verder was ik nogal op mezelf.’

‘Dat bestaat niet.’ Jack Dane bekeek haar zo aandachtig en van zo dichtbij, dat ze de grootste moeite had om niet weer verlegen haar ogen af te wenden. ‘Nee, jij was niet op jezelf. Mensen die op zichzelf zijn, zijn mensen die uit de groep zijn gestoten. Ze blijven erachter hangen, in de hoop er weer in opgenomen te worden. Jij, Holly Barrett, was het stille, verlegen meisje dat goed kon leren, hard werkte en geen geduld had voor dom tienergedoe. Daardoor hoorde je niet bij de groep, maar het was ook geen groep waar je bij wilde horen. Jij had een andere wereld, een heel eigen wereld, die veel volwassener was. Jij bent een meisje van het ouderwetse slag.’

‘Ja, was ik weer. Nee, het was maar een klein kutbroodje. Oké, dus wat denk jij? Dat zwarte topje met de roze legging? Zou hij dat sexy vinden?’

Jack hief zijn handen op in een gebaar van overgave en ging weer recht zitten.

‘Ik geef het op. Die houdt de hele weg haar kop niet. Ik ga maar een dutje doen.’ Hij stak zijn hand in zijn zak en haalde er een kleine iPod uit. ‘We kunnen geen normaal gesprek voeren zolang die mobiele babelaar zo tekeergaat, dus stop ik mijn oren maar dicht. Ik hoop dat je me niet onbeleefd vindt. Zo is het niet bedoeld. Het is gisteravond een beetje laat geworden en ik moet nog wat bijslapen. Sorry.’

‘Je hoeft je helemaal niet te verontschuldigen,’ zei ze snel.

‘Je vindt het dus niet erg als ik een dutje doe?’

‘Zelfs niet dát je een dutje doet.’

Hij glimlachte, deed zijn oordopjes in, legde zijn hoofd tegen de hoofdsteun, drukte op de knopjes van zijn iPod en sloot zijn ogen.

Holly bleef zijn aanwezigheid voelen, zijn nabijheid. Wat ze voelde leek sterk op iets wat ze één keer eerder gevoeld, die keer dat ze met Billy had gedanst. Billy’s trui had naar herfstbladeren geroken; hij had haar dicht tegen zich aan gedrukt en ze had de geur diep ingeademd en het gevoel gekregen dat ze met hem samensmolt. Toen ze een paar weken later seks hadden gehad, was er geen sprake geweest van samensmelten, alleen van zijn dringende begeerte en haar wanhoop.

Ze keek uit het raam en zag dat ze de renbaan van Foxboro passeerden en dus bijna bij het kruispunt met Route 495 waren. Wat inhield dat het niet ver meer was naar Shoreham.

Er waren mensen die het leuk vonden om je te vertellen wat je voor iemand was. Anna was daarvan een goed voorbeeld. ‘Ik zag laatst een waanzinnige advertentie voor wildwaterraften. Misschien ga ik dat doen. Ik weet dat het niks voor jou is, Holly. Jij houdt er niet van om risico’s te nemen.’ Of: ‘Hé, Holl, ik had je voor je verjaardag bijna een sexy topje gegeven, maar ik wist dat je het nooit zou dragen.’

Hoe weet je dat zo zeker? had Holly willen vragen. Misschien vind ik het juist leuk om te gaan raften, of om een sexy topje te dragen. Neem ik nooit risico’s? had ze willen schreeuwen. Ik heb met Katy een gigantisch risico genomen. Maar Anna had haar vanaf haar dertiende de rol van grijze muis toebedeeld en daar zou Holly nooit iets aan kunnen veranderen.

Met Jack Dane was het iets anders. Hij was een wildvreemde die in haar binnenste had gekeken en meteen de vinger had gelegd op de waar-

heid over haar tienerjaren. Afgezien van haar eigenaardige vriendschap met Anna, had Holly buiten de groep gestaan. Ze had haar eigen wereld gehad, met haar ouders, haar boeken, haar fantasie. Het was inderdaad grotendeels een wereld van en voor volwassenen geweest, hoewel ze dat nooit zo had bekeken.

Het enige wat Jack Dane mis had, was dat ze niet bij de groep had willen horen. Dat had ze juist wel gewild. Maar ze had niet geweten hoe ze erbij kon komen. Ze was zo verlegen dat ze zich als verlamd had gevoeld. Andere meisjes waren wild en grappig en deden de gekste dingen, maar zij voelde zich alsof ze buiten zichzelf trad en naar zichzelf keek, waardoor ze zich belachelijk zou voelen als ze probeerde bij de groep te komen. Elke keer dat ze voldoende moed had verzameld om een poging te doen, hadden de anderen haar genegeerd. Niet afgewezen – niemand had lelijk tegen haar gedaan. Ze hadden gewoon nooit aandacht aan haar geschonken, behalve als vriendin van Anna.

‘Ik snap niet waarom Anna altijd met Holly Barrett optrekt,’ had ze ene Debby een keer in de gymzaal horen zeggen. ‘Wat ziet ze in haar? Holly Barrett is nou niet bepaald een lot uit de loterij.’

‘Ik neem aan dat ze haar huiswerk voor haar doet,’ had een ander meisje, Wendy, geantwoord.

En daar had Wendy gelijk in.

‘Hé.’ Jack Dane stootte haar aan en bood haar een van zijn oordopjes aan. ‘Hoe vind je dit?’

Holly pakte het oordopje aan en stak het in haar linkeroor. Ze herkende het nummer meteen: ‘Fix You’ van Coldplay.

‘Mooi, hè?’ zei hij toen het nummer uit was. Hij hield zijn hand met de palm naar boven. ‘En het kan, weet je.’

‘Wat kan?’

‘Gefikst worden. Hé, kijk niet meteen zo angstig. Ik heb het niet over drugs. Ik bedoel dat het mogelijk is om gelukkiger te worden. Je keek zo bedroefd toen je uit het raam staarde.’

Ze legde het oordopje op zijn hand en glimlachte.

‘Bedankt.’

Hij stak het dopje weer in zijn oor en sloot opnieuw zijn ogen. Zou hij nu wel in slaap vallen? dacht Holly. Of gaat hij weer naar me kijken als ik uit het raam staar?

Ze was niet leuk gekleed. Zoals gewoonlijk droeg ze een spijkerbroek en een zwart t-shirt. Ze had zich niet opgemaakt. Ze droeg geen sieraden. Geen parfum. Ze liep op groezelige witte gympen. Voor een rit met de bus hoefde je je toch niet te kleden? Holly wenste vurig dat ze dat wél had gedaan. Ze wenste nog vuriger dat ze had leren flirten, maar bovenal wenste ze dat ze wist hoe het nu verder moest gaan. Zou hij om haar telefoonnummer vragen? En zo niet, mocht ze dan om zijn nummer vragen? Nee. Ben je mal. Ze zou volslagen voor gek staan. Je had trouwens grote kans dat hij al een vriendin had. Dat hij 'bezet' was, zoals haar grootvader Henry zou zeggen. Hij had gewoon een praatje aangeknoopt om de tijd te doden. Na het sollicitatiegesprek belde hij vast meteen zijn vriendin in Boston, die hem dan van de bus zou halen als hij terug was.

Holly sloot haar ogen en probeerde zich te herinneren hoe zijn adem had geroken toen hij tegen haar had gefluisterd. Ze wilde die intieme ogenblikken herbeleven en er een poosje van genieten, maar in plaats daarvan zag ze hem in haar verbeelding lopen met een lange, slanke blondine. Ze deed haar ogen open en staarde weer uit het raam.

Veel te snel kwam de Mill Pond Diner in zicht. De buschauffeur zette zijn richtingaanwijzer uit, remde en stopte op het parkeerterrein.

Holly stootte hem aan. Hij deed zijn ogen open en trok de dopjes uit zijn oren.

'Zijn we er?'

'Ja.'

'Mooi zo.'

De pneumatische deur ging sissend open en Holly en Jack kwamen overeind. Ze waren de enigen die bij deze halte uitstapten. Jack Dane bleef in het gangpad staan om Holly voor te laten gaan. Daardoor was ze zich nog sterker bewust van haar saaie kleding. Ze zeiden geen van beiden iets toen ze de treetjes afdaalden en hun tassen uit de laadruimte haalden.

'Het was leuk om met je kennis te maken, Holly Barrett.' Hij stak zijn rechterhand uit. Hij zei niet 'Mag ik je telefoonnummer?' Hij zei verder helemaal niets. Een korte, stevige handdruk en dat was dat.

Ik durf best risico's te nemen, Anna. Ik moet een risico nemen.